

Скарбничка

Інна Сосяк

ПАНДЕМІЯ

УВАЖЕНИЕ 2

ПРИГОДИ
ШУКАЧІВ 4

АЛАН И
ЧЕРДАК 6

ЯК ВИНИК
ЧАЙНИЙ ПАКЕТИК 8

ВЕСЕЛИЙ
ENGLISH 9

ПИСЬМО
НА НЕБО 10

– Завтра до школи приходити не потрібно. Карантин! – оголосила Оксана Віталіївна на останньому уроці.

– Ура! Відпочинок! Можна спати скільки завгодно, сидіти в Інтернеті й гратися в ігри! А ще не думати про домашнє завдання! Круто! – підстрибувала від радості Лара, повідомляючи новину вдома.

Спочатку так і було. А потім стало зрозуміло, що карантин – це надовго й що потрібно відновлювати навчання. Почалися онлайн-уроки. Непогана ідея, проте згодом виявилось, що сидіти пів дня за комп'ютером нудно й важко.

Удома також усе змінилось. Мамі доводилося цілими днями працювати перед монітором у спальні, а тато взагалі втратив роботу й від того дуже нервував. Лише дідусь, здавалося, радів карантину.

– Дідусю, мені так набрид цей карантин! Хочеться погратися з друзями на майданчику, ходити до школи, як і раніше, а ще обійняти Оксану Віталіївну, адже вона останнім часом

якась сумна. Надворі сонце, а ми мусимо сидіти вдома. Невже немає жодного способу перемогти COVID-19?

– Як це немає? Авжеж є! Я навіть знаю один з них. Мені про нього моя улюблена Книга розповідає. Ось послухай, як написано: «Серце радісне добре лікує, а пригноблений дух сушить кості».

– Ось чому ти завжди радієш!

– Так, це мій захист від вірусу. Ти ж знаєш, що літні люди найбільше ризикують при цій хворобі. Та я впевнений: якщо слухатися Господа, можна уникнути лиха.

– У мене є ідея! Запустимо флешмоб усміхнених людей в одній із соцмереж! – вигукнула Лара.

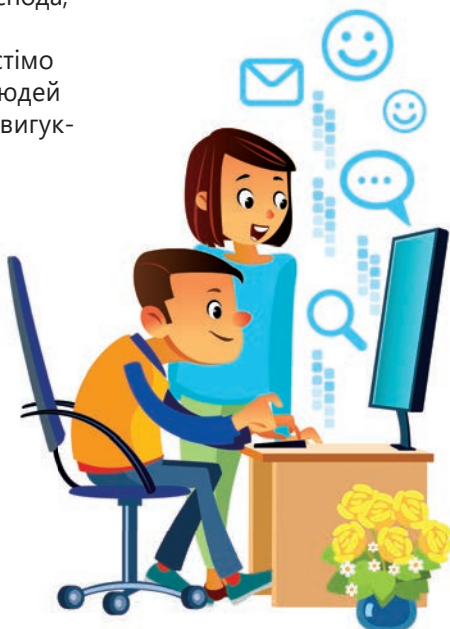
– Чудова думка! Як назовемо?

– «Пандемія усмішок проти пандемії COVID-19».

Сказано – зроблено. Першим з усмішкою сфотографувався дідусь, потім – Лара й мама. Останнім був тато. Флешмоб підтримали однокласники з батьками, Оксана

Віталіївна та інші вчителі, а далі «вірус усмішок» розлетівся Інтернетом, «інфікувавши» Україну. Щодня Ларочка з дідусем отримували сотні коментарів, багато з яких були зі словами подяки як від тих, хто нудьгував, так і від людей, які лікувалися від страшної недуги.

Кожному дідусь писав у відповідь рядки зі Слова Божого: «Серце радісне добре лікує, а пригноблений дух сушить кості. Завжди радійте!»



ОГОРЧЕНИЕ

Увидав большую лужу, Саша улыбнулся.
Вырвавшись из рук отца, быстро к ней метнулся.
Высоко подпрыгнул вверх, словно мяч футбольный,
В лужу Саша угодил и стоит довольный.
Грязь везде теперь у Саши: на лице и ручках,
На рубашке новой белой и на новых брючках.
Как теперь домой вернуться и что скажет мама?
Саша сразу ведь не думал, когда прыгал в яму.
Мораль: если, не подумав, что-то совершаешь,
Этим только и себя, и близких огорчаешь.



Р. Бурковский

МАЛЕНЬКИЙ ДРУГ

2



7



МУДРАЯ АВИГЕЯ

ГРИБНОЕ ДЕРЕВО

11





Ярина Ярош

Який чарівний осінній ліс! Жовто-багряне листя вабить своєю палітрою пізніх барв і приємно шурхотить під лапками, особливо коли на голочки нанизано багато соковитих сиріжок... Однак чому ми почали з листя, якщо по ньому дріботить значно важливіша істота? Це їжачок Форко. Він старанно готує запаси на зиму. Старий ворон Каркович застерігав, що зима буде люта й сніжна, а тому харчів потрібно наготувати якомога більше...

Ніхто з лісових їжаків, крім нашого героя, зазвичай не готував запасів на зиму. Чому ж Форко піклувався про це? А тому, щоб ділитися з лісовими мешканцями. Наприклад, бувало, узимку в білочки Ліщинки закінчувалися горіхи, а діти фермерів не так часто приходили до лісу, щоб погодувати звірят і пташок. А тут є завжди Форкові запаси. Або прокинешся їжачок серед зими, трохи поїсть і знову лягає спати...

Сьогодні Форко був у доброму гуморі, бо знайшов цілу грибницю апетитних сиріжок у сусідньому кленовому лісі й тепер ніс їх додому. Раптом він почув скреготіння: – Новини! Новини! Увага: новини! – тріскотіла сорока на весь ліс. – Сьогодні діти фермера знайшли в нашому лісі їжачиху й забрали її до себе додому!

«Хтось став сиротою...» – подумав Форко, зітхнув і подрібтів далі, розмірковуючи, хто б це міг бути... Ну, це не з його родичів, бо сестри нашого героя вийшли заміж за південноафриканських їжаків і поїхали на їхню батьківщину в теплі краї. А тітка Форка, що мешкає в цьому ж лісі, не виходить на прогулянки. Тому нічного хвилюватися...

Форко вже майже дочимчикував до свого чагарничка, як несподівано почув чийсь схлипування неподалік. Він підійшов до куща

чорниці й побачив там... маленького їжачка. Розгубленого, зляканого, крихітного – його голочки лише нещодавно стали твердими (при народженні малі їжачки зовсім голі, трохи згодом у малюків з'являються м'які голочки, які згодом тверднуть). Цей малюк тремтів від холоду й постійно озирався.

– Як тебе звати? І... де твоя матуся? – стурбовано запитав Форко.

– Мама мене називає Сонечком, іноді Соньком... А де вона, я... не знаю. Казала, що піде за молоком до ферми, і вже як пів дня не повертається.

Їжак зрозумів, чію маму забрали діти.

– Ходімо до мене в нірку? Разом чекатимемо там твою матусю, – й одномісячний малюк, укотре схлипував, подрібтів за Форком.

– Ось ми й прийшли! – бадьоро сказав їжак.

Нірка була м'яко встелена листям і тополиним пухом. У куточку були складені всі харчі, і Форко доклав туди сиріжки. Потім він нагодував свого маленького друга.

– Ознайомлюйся з ніркою, тут є багато цікавинок. Он у тому куточку буде твоє кубельце, – провів експрес-курс своєю домівкою Форко.

Відтоді їжачки почали жити разом. Малюк часто запитував свого старшого друга, де його мама й чи зустрінеться він з нею колись. Їжак пояснював, що її, мабуть, забрали діти... Є надія, що їм скоро набридне гратися із живою іграшкою, вони відпустять їжачиху, і вона прийде до синочка. Утім, минули дні, але мама не поверталася...

Малюк уже втратив останню надію побачити рідну матусю, як одного холодного листопадового вечора, коли Форко й Сонько вже готувалися до зимової сплячки, хтось несміливо постукав по камінню, що лежав біля нірки. Обидва

їжачки подрібтіли до виходу.

– Мамо! – щосили закричав Сонько, побачивши на порозі постать тієї, яку так довго чекав, і кинувся в обійми матусі. Скільки радості, сліз було того вечора! Форко відразу запросив незнайомку до нірки.

Якою ж чудовою була та вечере! Аж до ночі мама Сонька розповідала про свої пригоди на фермі. Виявилось, що справді діти забрали їжачиху додому, годували молоком, але вона була в неволі й дуже хвилювалася за свого синочка.

Та одного разу до дітей фермера прийшов їхній дядько і, побачивши, що Фіалку (так звали маму Сонька) тримають у клітці, сказав, що в їжачихи можуть бути дітки, які її давно чекають. Після почутого малеча випустила маму Сонька на волю.

Фіалка відразу побігла до своєї нірки в кущах чорниці. Проте вона побачила, що їхню домівку завалила величезна стара сосна. Від думки, що сина задавило дерево, їжачиха заплакала. Раптом вона почула голос Ліщинки: «Не плач, Сонько живий. Він зараз у їжачка Форка, що живе на Великій галявині в чагарнику! Син твій у безпеці!» Фіалка з радості аж забула подякувати білочці – відразу побігла до їжачка.

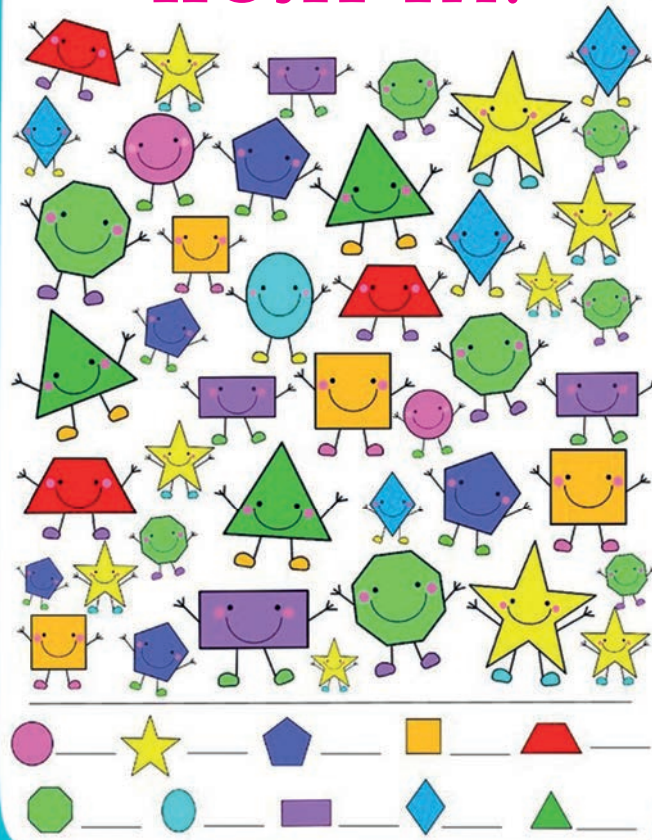
– І ось тепер ти тут... – Сонько з усмішкою пригорнувся до мамі.

Форко запропонував Фіалці з Соньком перезимувати у його затишній нірці до настання теплої й сказав, що навесні допоможе знайти їм нову гарну домівку...

Тієї ночі пішов перший сніг.

М'якою білою ковдрою він застилав усе в сосновому лісі. Укрив він і листочок, що слугував дверима до нірки, де мирно сопіли Форко, Фіалка й маленький Сонько, чекаючи теплої весни. Тепер осінь поступилася місцем зимі. Уже була її черга заколисувати морозяні зорі, що тихо спали на перинах хмар.

ПОЛІЧИ.



РЕБУС



СКІЛЬКИ ТВАРИН НА МАЛЮНКУ?



Помоги мальчику найти в комнате 4 пары носков.

УВАЖЕНИЕ

Первый богач города устроил праздник в честь рождения сына. Были приглашены все знатные горожане. Только мать богача не приехала на праздник. Она жила далеко в деревне и не смогла приехать. По поводу замечательного события на центральной площади города поставили столы и приготовили угощение для всех желающих. В разгар праздника в ворота богача постучала старая женщина, покрытая покрывалом.

– Все нищие угощаются на центральной площади. Иди туда, – велел слуга нищенке.

– Мне не нужно угощение, разреши только одну минуту на младенца посмотреть, – попросила старая женщина, а потом добавила: – Я тоже мать, и у меня тоже когда-то родился сын. Теперь я уже давно живу одна и много лет не видала своего сына.

Слуга спросил хозяйку, как ему быть. Богач выглянул в окно и увидел плохо одетую женщину, покрытую старым покрывалом.

– Ты же видишь – это нищенка. Гони ее прочь, – сердито приказал он слуге. – У каждого нищего есть своя мать, но я не могу всем им разрешить смотреть на моего сына.

Заплакала старая женщина и грустно сказала слуге:

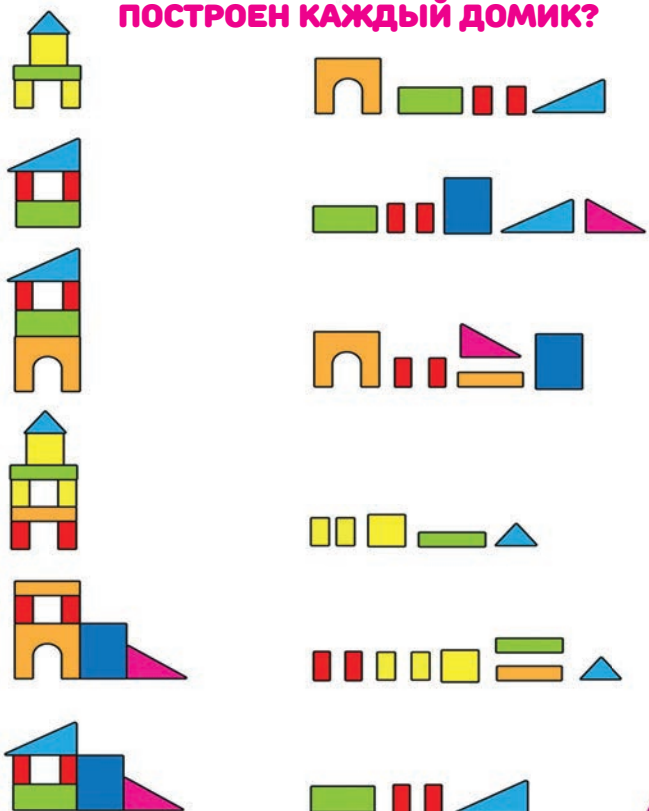
– Передай хозяину, что я желаю своему сыну и внуку здоровья и счастья, а еще скажи: "Кто свою мать уважает, чужую не обругает".

Когда слуга передал слова старой женщины, понял богач, что это его мать к нему приходила. Выскочил он из дома, но матери уже нигде не было видно.

(притча)



ІЗ КАКИХ КУБИКОВ ПОСТРОЕН КАЖДЫЙ ДОМИК?

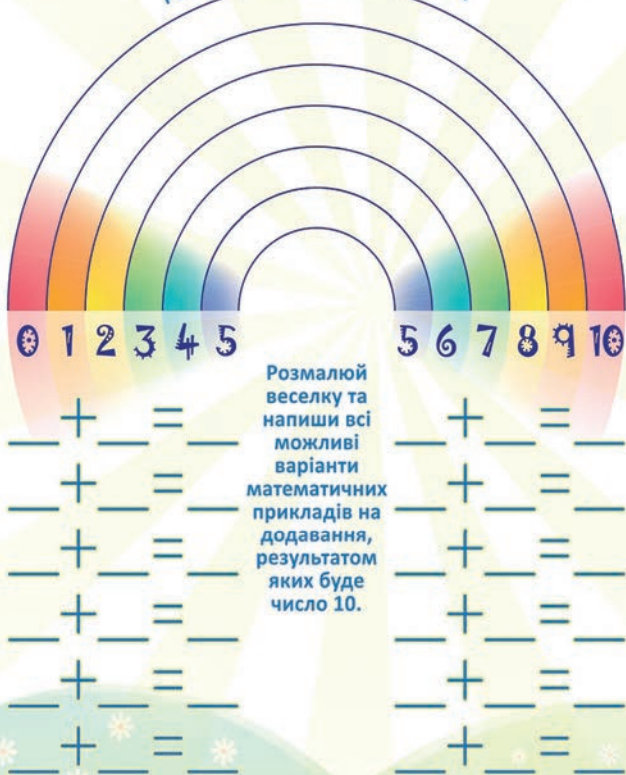


ЗНАЙДИ СЕРЕД ЛИСТЯ ЖАБУ.



ВЕСЕЛКОВА АРИФМЕТИКА

Додаємо та отримуємо число 10.



Розмалюй веселку та напиши всі можливі варіанти математичних прикладів на додавання, результатом яких буде число 10.

КАК ЖИВОТНЫЕ ГОТОВЯТСЯ К СПЯЧКЕ?



Осень – золотое время. Вся природа начинает готовиться к продолжительному сну: деревья сбрасывают пышную листву, вода покрывается тонким слоем льда, защищая своих обитателей, животные тщательно готовят запасы пищи на холодное время, а некоторые собираются уснуть на несколько месяцев. Конечно, ты знаком с методами подготовки животных к зиме. Но все ли действительно так просто?

Природа создала уникальные приспособления для птиц и зверей, чтобы они могли выжить в суровых условиях. Так, например, глухарь глотает мелкие камешки, чтобы с помощью них перетирать твердую пищу зимой (например, семена шишек). А бурундук способен перенести в свою норку до 10 кг зерна и орешков в защитных мешках. Что уж говорить о таком удивительном явлении, как спячка животных.

Что же это такое и почему они в нее впадают?

Спячка – это реакция организма на перепады температур. Проще говоря, это способ выживания, характеризующийся снижением температуры тела и сокращением сердечного ритма. Подготавливаясь ко сну, животные запасаются жиром и подготавливают укрытие, хорошо защищенное от хищников. Во время спячки температура тела животного может понизиться в 10 раз его обыкновенной. Так, например, у сон-полчка (это мелкий грызун) температура снижается с 38 градусов до 3,7. Сердце замедляется до 3-5 ударов в минуту, а у калифорнийских сусликов может снизиться даже до одного удара. Дыхание уменьшается в 10 раз. Вся деятельность организма сводится к минимуму.

Спячка у хладнокровных (змей, лягушек, ящериц)

Самая поразительная подготовка к спячке происходит у хладнокровных. При охлаждении тела в их органах образуется лед. Это очень странно, ведь животное может погибнуть от обезвоживания или от пронизывающего их льда. Однако американская лесная лягушка великолепно с этим справляется: она наполняет свое тело гликогеном, который гарантирует сохранность органов. Весной же лягушка просто оттаивает и расходует глюкозу (которая получается из гликогена) в энергию. Но некоторые земноводные переживают зиму на дне водоемов, зарываясь в ил и дыша при этом кожей.

Интересный факт: змей, черепах, ящериц и лягушек можно ввести в спячку самостоятельно. Нужно всего лишь снизить температуру и изменить световой режим.

Спячка арктической земляной белки, луговой собачки и медведя

А вот спячку земляной белки, луговой собачки и медведя не считают за спячку. Можно назвать это «дремотой», так как их можно легко разбудить. Вся жизнедеятельность их организма также замедляется, но на уровне обыкновенного сна. Понятное дело, что жир и запасы пищи – залог выживания этих зверей во время спячки. Медведь за один день может употребить до 20000 калорий и накопить около 15 см жира за лето. Казалось бы, что может его потревожить зимой? Например, появление медвежат и забота о них. Земляные белки же, вероятно, боятся проспать весну. Они просыпаются потрогать земляную пробку, которая закрывает вход в нору, чтобы по температуре пробки определить, не наступила ли весна.

Каковы же преимущества и недостатки спячки?

Преимущества: конечно же, снижение энергозатрат. Животные не смогли бы выжить, бодрствуя при отсутствии пищи. Таким образом, они могут провести во сне 4-7 месяцев за счет запасов жира и питательных веществ. **Недостатки:** снижение иммунитета, возможность погибнуть от истощения и обезвоживания, атрофия мышц и, конечно же, угроза хищников.



САЛАТ «ВЕДМЕЖИЙ БАРИГ»

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- яйця – 3 шт.
- картопля – 2 шт.
- гриби – 300 г
- солені огірки – 3 шт.
- сир «Сулугуні» – 100 г
- цибуля – 1 шт.
- соєвий майонез – 4 ст. л.

1 Попроси маму допомогти тобі зварити картоплю та яйця, а тим часом обсмаж гриби, доки не випариться вся рідина.

4 Відварену картоплю остуди й натри на великій терці на шар грибів. Змасти майонезом.

2 Коли рідина випариться, до грибів додай порізану півкільцями цибулю. Посоли за смаком. Обсмаж до золотистого кольору.

3 Готові гриби виклади на дно салатника.

5 Солені огірки також натри на велику терку й відіжми зайву рідину. Виклади шаром на картоплю.

6 Почисти яйця й натри на терку. Виклади на шар солених огірків і змасти майонезом.

7 Останнім шаром натри на терці сир. Салат готовий! Можна дати салатіві настоятися або куштувати відразу. **Смачного!**



КОСМИЧЕСКОЕ
ПРИКЛЮЧЕНИЕ

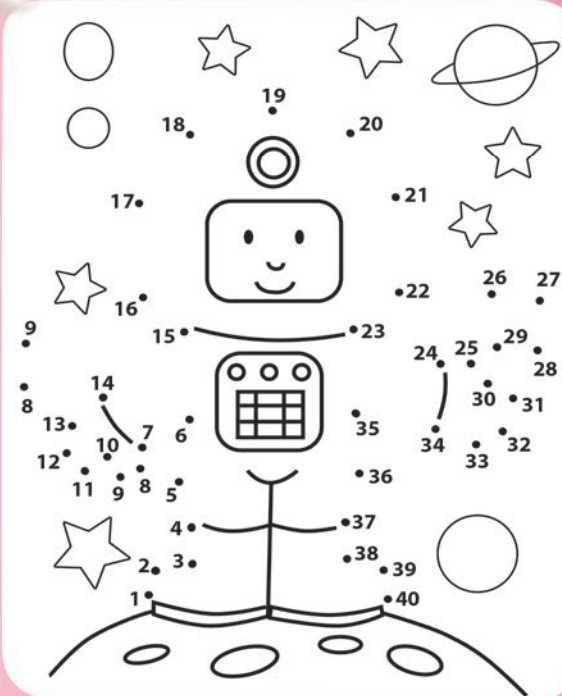
1 ЗАДАНИЕ

Ты – известный космонавт. Сегодня тебе предстоит отправиться в длительное космическое путешествие. Что ты с собой возьмешь?

Обведи в кружок предметы, которые могут пригодиться на космической станции.



Соедини последовательно точки и раскрась рисунок.



Ура! Корабль отправился в космос! Вокруг столько всего интересного! Смотри, сколько в небе разноцветных хвостатых комет. Внимательно рассмотри рисунок, найди две одинаковые кометы и соедини их линией.

2 ЗАДАНИЕ



3 ЗАДАНИЕ

Беда! В космическом корабле что-то сломалось, появился черный дым! Нужно скорее починить поломку. Пройди по лабиринту внутри корабля и найди неисправность. Начиная поиски от красной стрелки.



Тебе удалось найти неисправность, но устранить ее ты, к сожалению, так и не смог. Вызывай подмогу! Для того, чтобы сделать это, реши кроссворд. Составь слово из букв в цветных клеточках.

4 ЗАДАНИЕ



5 ЗАДАНИЕ

Ура! Тебе удалось связаться с базой и твоя жизнь спасена! Добро пожаловать домой :)

Найди 7 отличий на картинке.





Лариса Кобзева

Одного разу Тетянка повернулася зі школи в поганому настрої.

— Що трапилося, донечко? — побачивши похмуре обличчя дівчинки, схвильовано запитала мама. — Можливо, ти отримала погану оцінку? Або тебе хтось образив? А може, у тебе щось болить?

— Нічого не трапилося, — відповіла Тетянка з образою, — просто сьогодні Оленка — дівчинка з нашого класу — прийшла до школи в новій рожевій сукні.

— І що? — не могла зрозуміти мама.

— Ех, мамусо... Бачила б ти цю сукню! Вона така гарна, така пишна... Як би я хотіла, щоб у мене була така ж сукня! Але в мене такої немає, — засмутилася дівчинка.

— Таню, у тебе немає причин засмучуватися, адже у твоїй шафі висить багато гарних суконь, — заспокоювала доньку мама. — Ну, разом відкриємо шафу й подивимось.

Мама відкрила шафу, у якій були Тетянчині сукні.

— Дивися, доню. Ось блакитна сукня у квіточку, ось біла з метеликами, а ось червона в горошок, жовта з великим бантом, бузова, а ось і рожева... Скільки їх тут, не злічити! — указуючи рукою на сукні, сказала мама. — Думаю, що всі вони такі ж гарні, як і сукня Оленки.

— Мені не подобаються ці сукні. Сукня Оленки краща за всі мої сукні, — сердито сказала Таня й топнула ногою.

— Тетяно, я бачу, ти заздриш Оленці. Недобре заздрити іншим, — сказала мама. — Ми тобі ніколи ні в чому не відмовляємо й завжди купуємо чудові речі, тож не треба нікому заздрити!

Мама сподівалася, що ця розмова допоможе Тетянці й вона більше не заздритиме своїм подругам. Однак наступного дня дівчинка знову прийшла додому не в гуморі. Недбало знявши нові білі туфлі, вона кинула їх у куток і зайшла на кухню.

— Тетяно, чому ти кидаєш свої нові туфлі? — запитала її мама. — Вони тобі вже не подобаються?

— Не подобаються, бо вони на мене маленькі, — розгнівана сказала дівчинка.

— Справді? — здивувалася мама. — Коли ми міряли ці туфельки в магазині, вони були тобі якраз, навіть трішки завеликі, а тепер стали маленькими? Донечко, зізнайся, чому тобі перестали подобатися нові туфлі? Вони ж такі гарні, і ти

так вмовляла мене купити їх тобі. Хіба ти вже про це забула?

— Вони зовсім не гарні, — відповіла Тетянка. — Я сьогодні бачила на сусідській дівчинці такі блискучі туфельки! О, як би я хотіла мати такі самі!

— Усе зрозуміло. Ти знову заздриш, — засмутилася мама.

Розуміючи, що замість того, щоб бути задоволеною тим, що має, Тетянка продовжує заздрити своїм подругам, мама вирішила провчити її, і ось що вона придумала...

Якось Тетянка повернулася зі школи й пішла до своєї кімнати. Через деякий час вона вибігла з кімнати з гучними криками:

— Мамо! Матусю, їди швидше сюди! — кричала дівчинка. — Мене обікрали!

— Чому ти так вважаєш? — здивовано запитала мама, заходячи до кімнати доньки.

— Мамусю, подивися, зникли всі мої сукні й туфельки, — збуджено говорила Тетянка, показуючи їй порожні полиці й вішалки в шафі.

— Не засмучуйся, це були не злодії, — спокійно сказала мама. — Це я забрала всі твої сукні та туфлі. Я хочу віддати їх бідним дітям.

— Мамо, чому ти хочеш їх віддати? Це ж мої речі, — розплакалася Тетянка.

— Я зрозуміла, що вони тобі не потрібні, — відповіла мама. — Ти ж мені сама сказала, що тобі не подобаються ані твої сукні, ані твої туфлі, що ти не хочеш їх носити і що сукні й туфлі інших дівчаток кращі за твої. Тому я вирішила віддати речі дітям у дворі. Я впевнена, що їм вони дуже сподобаються.

— Мамусю, будь ласка, не віддавай їх нікому! — почала жалібно вмовляти маму Таня. — Вони мені дуже подобаються. Вони такі гарні, і я хочу їх носити.

Мамі стало шкода Тетянку, і вона вирішила не віддавати речі, а доня була щаслива, коли мама повернула їй сукні й туфлі. Так матуся навчила доньку цінувати те, що в неї є. Після цієї історії Тетянка перестала заздрити іншим дівчаткам і завжди була задоволена своїм одягом, взуттям та іншими речами.

Ісус Христос навчає нас, щоб ми нікому ніколи не заздрили. Він закликає нас бути задоволеними тим, що в нас є.



РОЗВ'ЯЖИ КРОСВОРД.



ГОЛОВОЛОМКА

музичні інструменти

Подивися на малюнки, знайди й закресли в таблиці назви зображених музичних інструментів. Напиши ці назви під малюнками.



Хелен Робинсон

Стени их дома были сделаны из денег — из многих тысяч долларов. Зеленые купюры виднелись повсюду, но пушистых обитателей это не беспокоило. Бобры честно получили эти влажные доллары и решили их использовать самым подходящим для них образом.

Случилось это так. Как-то одному человеку удалось украсть 70 000 долларов. Он бросил сумки с деньгами в бли-

жайшую бухту, намереваясь вернуться за ними позже. Но бобры добрались до денег первыми. Укладывая мокрые купюры между прутьями, они построили прекрасную плотину. Они не рвали доллары, а использовали их целиком.

Когда полиция узнала, что вор бросил деньги в бухту, где водились бобры, началось расследование. Приехав туда, полиция обнаружила денежную плотину,

возведенную парочкой ничего не подозревавших бобров. Они жили, окруженные богатством, и даже не догадывались об этом.

Прочитайте описание Нового Иерусалима в Библии, 21 главе Откровения. Там написано: «Стена его построена из ясписа, а город был чистое золото, подобен чистому стеклу. Основания стены города украшены всякими драгоценными камнями. А двенадцать ворот —

двенадцать жемчужин: каждые ворота были из одной жемчужины. Улица города — чистое золото, как прозрачное стекло».

Не правда ли, звучит поразительно? Только подумайте о том, что мы будем там жить. Но для нас, как и для бобров, это богатство не будет иметь значения, потому что самое лучшее в жизни на Небе — это постоянно находится рядом с Иисусом.



Артур Максвелл

Алану было хорошо известно, что нельзя забираться на чердак. И мама, и папа снова и снова напоминали ему об этом. Но он по-прежнему горел желанием попасть туда. Возможно, потому, что там было мрачно и таинственно, там хранились его старые игрушки или просто потому, что ему запретили туда лезть.

Иногда Алан взбирался вверх по чердачной лестнице, открывал люк чердака и заглядывал внутрь. Вслед за этим снизу раздавался знакомый голос:

— Алан, что ты делаешь там наверху? И он снова спускался вниз.

— Но почему мне нельзя забраться на чердак? — спрашивал он,

— Потому что там нет пола, — отвечала мама. — Я тебе сто раз говорила об этом. Если ты ступишь мимо стропил, то можешь провалиться вниз и сильно ушибиться.

— Я бы не ступил мимо стропил, —

уверял Алан. — Я бы прошел по ним так же хорошо, как папа, и не провалился бы, и не ушибся.

— Это ты так думаешь, — говорила мама. — В любом случае не смей туда залезать.

Как-то во время уборки спальни маме послышался странный шум над головой. Она замерла и прислушалась. Да, кто-то перемещался по чердаку. Может быть, крыса? Нет — скрипели стропила. Должно быть, кто-то ходил по ним. Кто бы это мог быть? Это не мог быть отец, потому что он уехал на работу. Тогда кто же еще? Конечно, не Алан. Ведь ему столько раз строго-настрого запрещали подниматься туда!

— Алан, это ты там наверху? — позвала мама.

Ответа не последовало. Но скрип прекратился. Мама на мгновение перестала протирать пыль, выжидая и прислушиваясь. Вскоре скрип возобновился.

— Алан! Ты на чердаке? — позвала мама.

Скрип снова затих. Теперь сомнений не было.

— Алан! — крикнула мама. — Сейчас же спускайся вниз!

Вдруг раздался громкий треск и обвалилась часть потолка, слегка задев маму. Затем появилась пара кедров, за ними показались две ноги, а потом — и Алан. К счастью, он упал на кровать, поэтому, если не считать заноз, отделался мальчик лишь легким испугом.

Конечно, когда вернулся домой отец и увидел, что ему предстоит немало потрудиться, чтобы привести все в порядок, Алан почувствовал нечто более осязаемое, чем занозы.

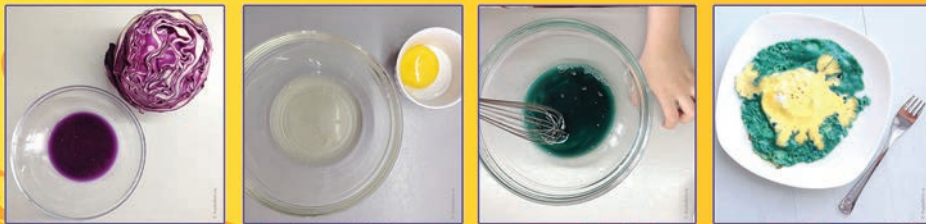
Во всяком случае, он сам признался мне, что тогда он в первый и последний раз поднялся на чердак и в последний раз послушался родителей.

ЮНИЙ ДОСЛІДНИК

ЗЕЛЕНА ЯЄЧНЯ

Дослід

Візьми невеличкий шматок червонокачанної капусти й видави з неї в миску трохи соку. Тепер обережно розбий яйця й вилий білки в іншу миску. Жовток поки залиш у шкарлупі або перелий в іншу посудину. Тепер влий сік капусти в білок і перемішай вінчиком. На твоїх очах відбудеться диво — білок стане зеленим! Розігрій на плиті сковорідку, злегка змащену олією, вилий туди білок, а по центру розташуй жовтки. На слабкому вогні доведи до готовності. Смачного!



Тобі знадобляться:

- червонокачанна капуста;
- сирі яйця;
- тарілка;
- 2 миски;
- вінчик;
- сковорідка;
- допомога батьків.

ШТУЧНИЙ СНІГ

Дослід

Змішай інгредієнти в невеликому контейнері або мисці. У процесі змішування олію додавай не відразу всю, а порціями — може знадобитися трохи менше або трохи більше за зазначений об'єм. Перевіряти слід на дотик: сніг має бути сухим і розсипчастим, але водночас гарно ліпитися. Штучним снігом можна прикрасити поробку або просто гратися й ліпити сніговиків. Він приємний на дотик, скрипить точнісінько, як справжній, і цілком безпечний для шкіри.



Тобі знадобляться:

- 100-150 г дитячої олійки (якщо немає, можна взяти рослинну);
- 500 г крохмалю.

ГАРДЕРОБ



З'ЄДНАЙ ФРАГМЕНТИ З ВІДПОВІДНИМИ ПТАШКАМИ.



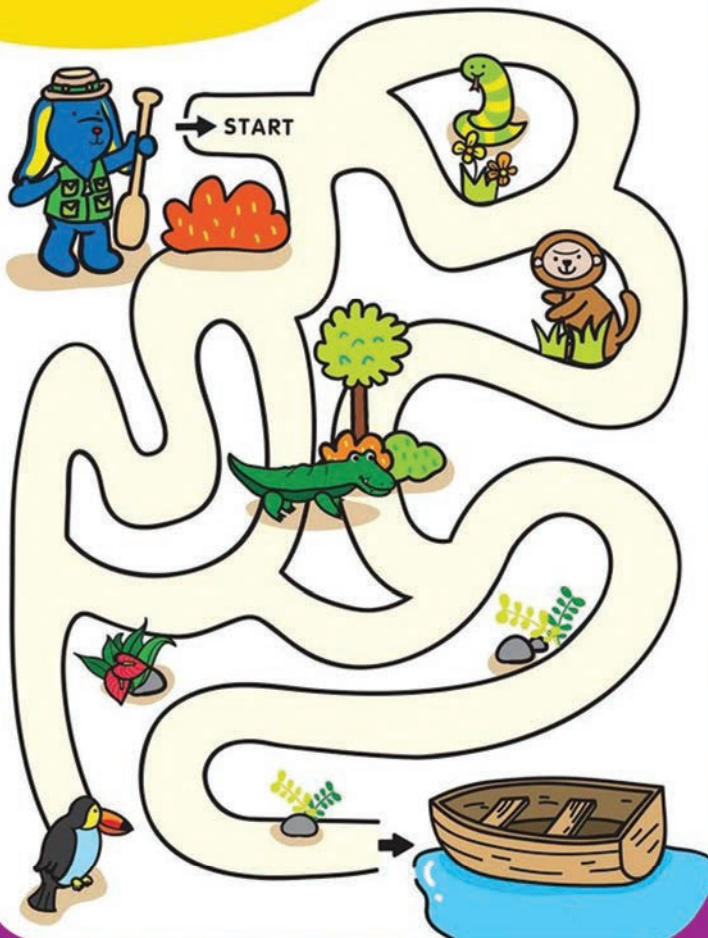


ЩО ЗАЙВЕ В КОЖНОМУ РЯДКУ?

З'ЄДНАЙ ПОСЛІДОВНО КРАПКИ І РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК.



ДОПОМОЖИ ЧОВНЯРУ ЗНАЙТИ ЙОГО ЧОВЕН.



МУДРАЯ АВИГЕЯ

Скрываясь от Саула, Давид и его люди подружились с пастухами, которые пасли своих овец в той округе, и даже помогали им охранять стада. Добывать пропитание им было непросто, и когда местный богатый землевладелец по имени Навал собрался устроить пир, Давид послал к нему своих людей.

— Давид приветствует тебя, — сказали они Навалу. — Пока твои пастухи стригли овец, мы следили, чтобы никто не осмелился посягнуть на их стада. Мы слышали, что в твоём доме будет праздник, и были бы очень рады, если бы и нам ты дал немного еды.

Услышав эти слова, Навал сердито взглянул на пришедших.

— Кто такой этот ваш Давид? — проворчал он. — Я не знаю его и не стану кормить какого-то беглого раба и шайку его приятелей.

Когда Давид узнал, что ответил Навал его посланцам, он пришел в негодование.

— Вооружитесь мечами! — приказал он. — Мы покажем Навалу, кто такой Давид!

Тем временем один из пастухов Навала, слышавший слова своего хозяина, поспешил разыскать жену Навала, Авиגעю.

— Наш господин оскорбил людей Давида, — взволнованно говорил пастух Авигее. — И это после всего, что они для нас сделали. Ночью и днем они стерегли наши стада, пока мы стригли овец, и вот как Навал отблагодарил их за доброту. Теперь Давид, наверное, сурово покарает всех нас.

Авиגעя была умной женщиной и потому не стала медлить. Она взяла вдоволь свежеспеченного хлеба, печеного мяса, сушеных плодов и несколько кожаных мехов с вином, навьючила все это на ослів и отправилась в путь. Своему глупому и сварливому мужу она не сказала ни слова.

Когда Авиגעя увидела на дороге Давида в сопровождении воинов, она сошла с осла и низко склонилась перед ним.

— Прошу тебя, забудь о том, что наговорил тебе мой муж, и выслушай, пожалуйста, меня, — попросила она Давида. — Имя "Навал" очень подходит моему мужу; оно ведь означает "глупец". Не мсти ему за его глупость. Прими эти дары и прости нас.

Давид был очарован умом и красотой Авигеи. Он взял принесенные ею дары и торжественно пообещал, что не причинит вреда никому из домохозяев Навала.

Когда Авиגעя возвратилась домой, ее муж уже пировал и веселился, и она вновь не сказала ему ни слова. Утром, как только Навал протрезвился, Авиגעя рассказала ему о том, что сделала накануне. Навал был так потрясен и разгневан — к тому же он еще не совсем оправился от вчерашнего обжорства и пьянства, — что слег и через десять дней умер.

После смерти Навала Давид, которому красота и благоразумие Авигеи запали глубоко в душу, взял ее в жены.

У ЗАСІДЦІ



Холі Ховард

Лікар Джим вийшов зі скромного місіонерського будинку під спекотне сонце. Він уважно оглянув прилеглу територію. Усе було добре, але лікар усе одно був збентеженим. Дружина й син вийшли за ним, несучи необхідні ліки для селища, розташованого вниз за рікою.

Краплі поту з'явилися на їхніх обличчях, коли Чарлі та його батьки йшли звичною стежиною вздовж берега ріки. За кілька хвилин вони підійшли до невеликого човна, де на них чекав бенгальський човняр з довгою жердиною, щоб доставити їх рікою до селища. Чарлі зайшов у човен і сів попереду, а батьки сіли на дошки під зношеним матер'яним тентом. Човняр устроїв жердину в берег і відштовхнув човна. Коли вони плили вниз за течією, день ставав дедалі тихішим і спекотнішим. Стурбованість лікаря Джима зростала. Зазвичай по річці плавало багато човнів, а на березі люди йшли до селища, прали одяг, поїли тварин. Однак сьогодні не було жодної людини. Лікар Джим запитав про це в човняра, але той нічого не знав, оскільки жив угорі за рікою ще далі.

Схоже, попереду щось є, — сказав Чарлі, підводячись, щоб краще роздивитися.

Саме тоді пролунали постріли з протилежного боку ріки. Чарлі впав на дно човна.

— Чарлі! — закричала мати й кинулася до нього.

— Лягай! — наказав човняр.

Лікар Джим схопив дружину за руку й потягнув униз. «Залишайся тут, — сказав він. — Я потурбуюся про сина». Чоловік повільно поповз до передньої частини човна, де лежав скривавлений Чарлі. Батько взяв сина за зап'ястя, молячись, щоб відчувти пульс. Пульс був.

— Зі мною все гаразд, — почувся слабкий голос. — У мене болить вухо.

На вусі Чарлі була серйозна рана, але куля більше нічого не зачепила.

— Спробуй розслабитися, — підбадьорював сина Джим. — Вочевидь, нещодавнє примирення між двома місцевими племенами порушене.

— Що робитимемо? — стривожено запитала мама. — Нас уб'ють, якщо ми не дістанемося берега.

Вони подивилися на човняра, який жестами показував, що загубив жердину.

— Зберігай тишу й молися, — сказав лікар Джим. Саме тоді він почув голос:

— Візьміть цю мотузку, і я підтягну вас до берега, — незнайомиць у невеличкому човні кинув мотузку на борт їхнього судна. — Лежіть, ви будете в безпеці.

Іхній човен плів крізь високий очерет уздовж берега, з якого не лунало жодного пострілу. Незабаром їх зустріло кілька бенгальських друзів, які очікували на прибуття медикаментів.

— О, ми такі раді, що ви живі! Ми молилися, щоб Бог урятував вас, і він викликав вітер, який пригнав ваш човен до нас.

— Але хіба ви не бачили людини в маленькому човні? — запитав лікар Джим. — Це він доставив нас до берега.

— Ні, ні, це був вітер. Він спрямував вас до високого очерету, у безпечне місце. Ми не бачили ані людини, ані човна.

— Але... — лікар Джим більше нічого не сказав. Він нахилився, щоб допомогти Чарлі, і його погляд зупинився на мотузці, досі перекинутій через борт човна. «Дякую, Боже», — прошепотів він.

Г



A=И

РЕБУС

ЗНАЙДИ
ПРАВИЛЬНУ
ВІДПОВІДЬ.

+ = 30

+ = 20

+ = 8

+ × = ?



ДЕ ВІДПОВІДНА ТІНЬ КОРОЛЯ?

ЗНАЙДИ 5 ВІДМІННОСТЕЙ.



МАНДРІВКА ЧАСОМ: ЯК ВИНИК ЧАЙНИЙ ПАКЕТИК

Чайні пакетики – здавалося б, річ, яка увійшла в наше повсякденне життя, давно й надовго. Звідки ж вони взялися? Є кілька версій того, як винайшли чайні пакетики.

Версія 1. З винайденням пакетиків чаю пов'язана дещо курйозна історія. Чай упаковували в металеві коробки. Один з торговців Нью-Йорка, Томас Салліван, вирішив, що для поширення й комерціалізації торгівлі слід надіслати своїм клієнтам безкоштовні зразки чаю. Для того, щоб не робити дорогі металеві коробочки й зменшити ціну на упаковку цих зразків, Томас Салліван наказав пошити мішечки із шовку. Мішечки були зшиті вручну й не дуже великими. І не дивно, адже це



були безкоштовні зразки. У них насипали чай і надіслали його клієнтам.

Отримавши ці подарунки, багато хто з клієнтів не зрозумів, що чай потрібно висипати з мішечків, і вони почали заварювати його просто в цих шовкових саше.

Коли Томас Салліван дізнався про це, то спочатку вкрай здивувався, а потім запозичив цю ідею. Він не здогадався запатентувати свій винахід. У подальшому саше із шовку замінили іншими матеріалами: марлею, капроном, папером. За цією версією, саме так виникли чайні пакетики, а з ними й новий спосіб заварювання чаю. Проте є й інша версія, більш пізня.



Версія 2. За цією версією, пакетики чаю винайшли на фронті солдати під час Першої світової війни 1914 року. Англійці люблять чай. Тому англійські солдати насипали чай у чисту шкарпетку. Це давало змогу заварити чай у похідному казанку, до того ж казанок після цього не потрібно було мити.

Є докази того, що обидві версії хибні, оскільки 780 року китаєць Лук Лу у своїй книзі описав такий спосіб заварювання чаю: «Помістити листя чаю між двома аркушами надтонкого паперу». Отже, саме 780-й рік слід вважати часом появи перших чайних пакетиків, а Лука Лу – їхнім винахідником.

Багато людей полюбає такі напої, як чорний чай чи натуральну каву. Слід зазначити, що чай (чорний, зелений) та натуральна кава – збудливі засоби, які не дають організмові живлення, а завдають шкоди. Те, що видається людині силою, – лише нервові збудження. Тривале вживання цих напоїв викликає головний біль, безсоння, прискорене серцебиття.

Замініть ці напої фруктовими чи трав'яними чаями (ройбуш, каркаде та ін.), натуральними соками. І головне – не забувайте вживати чисту воду!



ЧАЙНИЙ ПАКЕТИК В ФОРМЕ СЕРДЦА

ТЕБЕ ПОНАДОБЯТЬСЯ:

- чай (мятний, ройбуш, каркаде);
- нить + игла;
- картон;
- кофейные фильтры;
- ложка.



1

Первым делом вырежи из картона шаблон в форме сердца. Затем приложи его к кофейному фильтру и, вооружившись иглой и ниткой, обшей сердечко (шаблон) по контуру. Не забудь оставить отверстие небольшого размера для заполнения фильтра чаем.

2

После этого сверни кусочек бумажного листа в кулек и с его помощью засыпь через отверстие чай, а затем сшей оставшуюся часть.

1



2



3

Вырежи из красного картона ярлычок в форме сердечка, прикрепи его к нити длиной около 10 см и закрепи его на фильтре.

4

Существует более простая идея (рис. 4) – ножницами или фигурным дыроколом вырежи из бумаги (можно использовать самоклеящуюся) сердечко. На каждый пакетик чая потребуется два таких сердечка. Удали с чайных пакетиков ярлычки. Склей сердечки между собой, предварительно продев между ними нить от чайного пакетика. Готово!

3



4

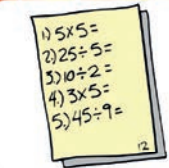


Веселий English

SCHOOL SUBJECTS ШКІЛЬНІ ПРЕДМЕТИ

TASK 1

Read and learn new words.
Прочитай і вивчи нові слова.



Maths [метс]
(міжзубний звук) –
математика



Chemistry
[хімістрі] –
хімія



History
[хістері] –
історія



Art [а:т] –
образотворче
мистецтво



Geography
[джіогрефі] –
географія



Literature
[лі'трече:] –
література



English [і'нгліш] –
англійська мова



**Information Technology,
IT** [інформейшн
техноледжі] –
інформатика



**Physical Education,
PE** [фізікл
едюкейшн] –
фізкультура



Music [м'юзік] –
музичне мистецтво



Biology
[байбледжі] –
біологія



Physics [фізікс] –
фізика

TASK 2

Subscribe the
pictures, using the
words from the list.
Підпиши зобра-
ження, викорис-
товуючи слова з
поданого переліку.



PHYSICS

PHYSICAL EDUCATION

HISTORY

INFORMATION TECHNOLOGY

ART

BIOLOGY

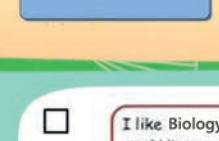
MATHS

GEOGRAPHY

ENGLISH

MUSIC

LITERATURE



Do the crossword.
Розв'яжи кросворд.



TASK 3

Read the texts and number the pictures.
Прочитай текст і пронумеруй малюнки
відповідно до прочитаного.

TASK 5

TASK 4

1) Look at the picture.
Put the tick in the
correct sentence.
2) Follow the line.
Write the sentences in
the right order.
1) Розглянь малюнок.
Постав галочку
біля відповідного
речення.
2) З'ясуй, якого дня
за розкладом той
чи інший предмет, і
склади речення.

- ☐ I like Biology and History. ☐ I like History, but I don't like Biology.
- ☐ I like Art, but I don't like sport. ☐ I like Art and sport.
- ☐ I like Maths or Geography. ☐ I like Geography, but I don't like Maths.



1. Maths is on Monday.
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____



The study of living organisms, including their structure, functioning, evolution, distribution, and interrelationships.

The study of paintings, sculptures, and other objects made by famous artists. Also creating paintings, etc. for people to look at and admire.

The study of numbers, shapes and space using reason and usually a special system of symbols and rules for organizing them.

Classes in which children do exercise and learn to play sport.

The study of past events considered together, especially events of a particular period, country or subject.

The study of the countries of the world and of such things as the land, seas, climate, towns, and population.

The study of the structure of substances and of the way that they react with other substances.

The theory and practice of using computers to store and analyse information.

The study of the language that is spoken in the UK, the US, and in many other countries.

The study of sounds made by musical instruments or people singing.

The study of forces such as heat, light, sound, pressure, gravity, and electricity, and the way that they affect objects.



Оксана Борсукова

Юля і Жанна сиділи за першою партою, хоч подругами їх назвати було важко. Учителька посадила їх разом тому, що вчилися вони найкраще в класі. І в такому разі для інших учнів можливість списувати була обмежена. Успішність дівчаток приблизно однакова, але Юля виконувала всі завдання самостійно й дуже старанно, а Жанна відзначалася «кмітливстю» – вона завжди знаходила можливість полегшити собі навчання – де списати, де знайти готове виконане завдання. До того ж Жанна часто вихвалялася своїми здібностями перед однокласниками й чомусь полюбляла принижувати перед усіма Юлю.

Цей день нічим не відрізнявся від інших. Учителька з української мови та літератури роздала учням перевірені творчі роботи.

– Молодці, дівчатка! – сказала Ольга Пилипівна Юлі та Жанні, віддаючи їхні зошити.

У Юлі за роботу було «10», а в Жанни «11». Коли урок закінчився і вчителька зачинила за собою двері, Жанна дорікнула Юлі:

– Ну що ж, щоб на «10» написати, довелося, мабуть, пів ночі сидіти. Бідолашна. Ну, що ж поробиш! Не всім Бог дає такий ясний розум, як у мене. Я вчора встигла і з друзями допізна погуляти, і в Інтернеті посидіти, і до того ж у мене, як бачиш, «11».

У Юлі від таких образливих слів стисло горло і, щоб не розплакатися, дівчинка швидко вийшла в коридор. Оленка, найбільш м'якосерда в класі, жалюючи Юлю, сказала:

– Навіщо ти так жорстоко?! Вона ж тобі нічого поганого не зробила.

– Та вона такою доброю тільки прикидається, –

відповіла Жанна, – а насправді її зсередини з'їдає заздрість. Вона так і пнеться мене обігнати.

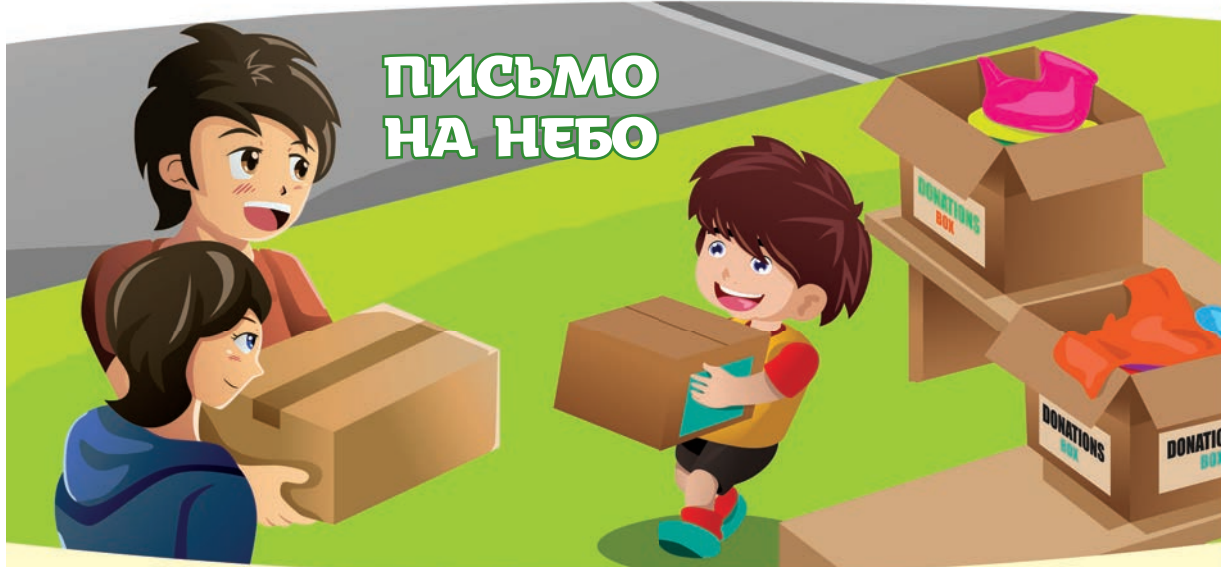
– Та це ти всередині зла, тому всіх такими і вважаєш. А я Юлю знаю – в неї добра душа, вона не здатна на зло.

– Якщо так, то хай попросить у свого Бога, Який зробив її такою святою, що трохи розуму. І тоді нехай зі мною помагається.

Ці останні слова Жанни прозвучали тоді, коли пролунав дзвоник на урок і Юля, зайшовши до класу, їх почула. Нелегко було дівчинці дочекатися завершення занять у школі. Ідучи дорогою, з важким серцем, Юля подумки зверталася до Бога: «Дорогий Боже! Чому Ти допускаєш таку несправедливість? Вступися за мене. Ти знаєш, я не бажаю зла Жанні, але прошу, щоб Ти виявив правду, а думки Жанни та її поведінка змінилися на краще».

Відповідь на це прохання не прийшла так швидко, як хотілося. Свого часу Господь відповів на прохання Юлі: у районній олімпіаді саме з української мови та літератури брали участь і Юля, і Жанна. Однак на останньому дзвоник директор школи відмітила Юлю як найкращу ученицю школи і вручила їй грамоту за 1 місце на олімпіаді. Жанна не посіла призового місця й стояла мовчки. Невідомо, чи змінилися на краще думки дівчини, – це буде видно наступного навчального року. Проте всім стало відомо, що Господь заступається за Своїх дітей і посилає відповідь на їхні прохання.

Недаремно ж у Слові Божому записані слова: «І хто підносить себе, вихваляючи, той буде принижений, а хто принижує себе, того буде піднесено» (Матв. 23:12).



Сталось так, що семья маленького Жана в поисках лучшей жизни уехала из Франции в Америку. Шло время, но жизнь не становилась лучше. Совсем не зная английского языка, отец никак не мог найти работу, а мать тем временем тяжело заболела. Семья становилась все беднее, и уже не всегда хватало денег даже на самую скромную еду.

Маленький Жан постоянно думал о том, как помочь папе с мамой, да и для покупки лекарств постоянно были нужны деньги. Жан умел делать все по дому, но для серьезной работы он был еще мал... И тут он вспомнил, что еще во Франции, в библейской школе, ему говорили о том, что у послушных детей есть добрый Друг и могучий Защитник. И вот однажды Жан взял лист бумаги, карандаш, сел за стол и, как умел, написал письмо этому доброму Другу:

"Дорогой Иисус! Я Тебя много раз просил, чтобы Ты помог нам, но ответа так и не получил. Поэтому я решил написать письмо. Мы приехали сюда, переплыв большой океан, хотели жить лучше, а ничего не получается, папа без работы, а мама болеет. Помоги нам! Живем мы в городе Нью-Йорке, на 145-й улице. Зовут меня Жан". На конверте он написал:

"Иисусу – на Небо" и в тот же день опустил письмо в почтовый ящик.

Работница, которая сортировала письма, прежде долго жила в Европе, знала французский язык и была искренне верующей христианкой. Ее внимание привлек необычный адрес, указанный на конверте, она распечатала письмо, прочитала. На глаза навернулись слезы, и она прошептала: "Нет, вера ребенка не должна быть обманута!.."

В тот же вечер женщина рассказала своим друзьям о письме маленького эмигранта. Они тут же решили помочь этой бедной семье и стали собирать, кто что мог принести: теплые вещи, продукты, деньги. Получилась большая и тяжелая посылка. В нее положили письмо, в котором говорилось, что все это посылается Жану от имени Господа Иисуса Христа. Посылка была отправлена по адресу, указанному Жаном в его письме.

Отец и мать были изумлены и обрадованы, когда неожиданно получили такой замечательный подарок. А маленький Жан хлопал в ладоши, восклицая: "Я знал, что добрый Иисус обязательно ответится! Я верил в это!"

И он был прав в своей вере.



ПРОВЕДИ ЗАЙЦА ДО ЙОГО НІРКИ, НЕ ВИХОДЯЧИ ЗА ЛІНІЮ.



Бобёр помогает друзьям строить домики и привез в дачный посёлок новые доски. Помоги ему не заблудиться среди множества дорожек и доставить доски к каждому домику.



Все гласные буквы уже
стоят на своих местах.
Расставь оставшиеся
согласные буквы так,
чтобы прочитать и
отгадать загадку.



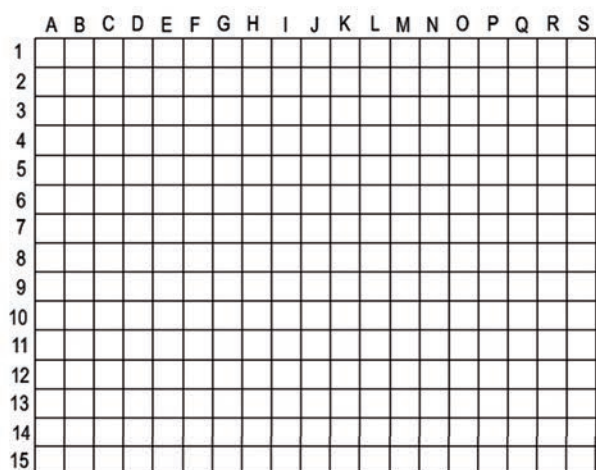
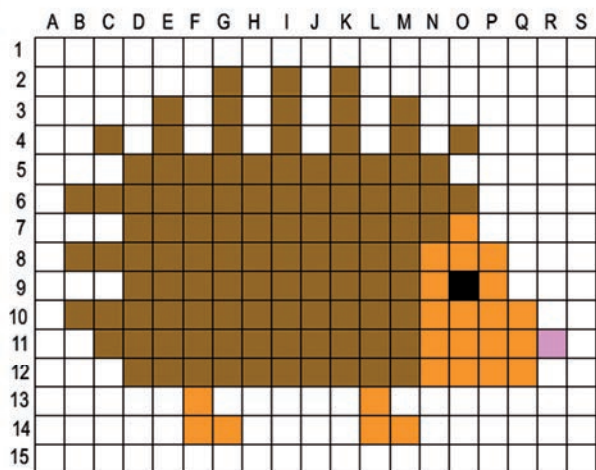
СЕРЫЕ КЛЕТЧКИ

И О И А О А
Е У О О О Е

Белочка готовится к зиме и делает запасы.
Найди пять отличий между этими картинками.



ВІДТВОРИ МАЛЮНОК ЗА ЗРАЗКОМ.



Сергей Горбунов

ГРИБНОЕ ДЕРЕВО

В лесу царила осень. Желтели листья на деревьях, холодало, часто шел дождь. Такая погода благоприятно сказывалась на росте грибов, и этой осенью их было видимо-невидимо.

Однажды Ежик вышел из дома, захватив корзину, и направился к Зайцу. Одному идти за грибами было скучно, поэтому он решил пригласить своего друга. Вскоре Ежик заметил Зайца, идущего навстречу тоже с корзинкой. Взглянув друг на друга, друзья рассмеялись.

— Надо же, мы с тобой одновременно, не сговариваясь, решили пойти за грибами. Видимо, чутье опытных грибников в нас проснулось, — подметил Заяц.

Друзья долго шли по лесу, но грибы почему-то не попадались. Вскоре они нашли немного, но так мало, что даже дно корзинки не закрылось.

— Вот было бы здорово, — стал мечтать Заяц, — если бы грибы росли на деревьях.

— Да, — ответил Ежик, — но так не бывает. Если бы грибы росли на деревьях, об этом бы знали и искали их там. Я буду лучше искать в листьях и траве, под березами и осинами.

— А я поищу на деревьях, — заявил Заяц и задрал голову кверху.

Так они погуляли еще час, но, ничего не найдя, решили идти домой. Вдруг Заяц застыл на месте от удивления. Перед ним стояло дерево, сплошь усыпанное разными грибами.

— Смотри, — воскликнул Заяц, — я же говорил!

Ежик поднял глаза и замер.

— Но это же простая липа, — усомнился он, внимательно осматривая дерево.

— Ну и что, — Заяц забрался на ветку. — Все равно это грибное дерево.

— Но почему тогда на ней разные грибы? Почему тут только съедобные грибы и нет, например, мухоморов? — недоумевал Ежик.

— Дружище, — недовольно сказал Заяц, — у меня и так голова кружится, да еще ты со своими глупыми вопросами, давай лучше я буду скидывать грибы, а ты собирай их.

— Давай! — радостно согласился Ежик и стал бегать под деревом.

Ежик словно попал под грибной дождь. Вскоре обе корзинки были полные.

— Давай отнесем домой эти грибы и придем еще раз, — предложил Заяц.

Друзья понесли корзинки домой. Ссыпав грибы, они снова направились к грибному дереву. По дороге они встретили Белку. Она шла с пустыми корзинами и была какая-то грустная.

— Здравствуй, Белка, — поздоровался Ежик. — Что грустишь, грибы не попадают?

— Ты просто неправильно их ищешь, — радостно заявил Заяц, — давай мы тебя научим...

— Да все я сама умею, — возразила Белка, у которой слезы на глаза наворачивались. — Беда у меня. Насобирала четыре корзинки грибов и развесила на дереве сушить, а кто-то их украл.

Белка еще раз вздохнула и побрела дальше. Ежик с Зайцем присели на землю.

— Ежик, а ведь это мы ее грибы забрали... — заметил Заяц.

— Да. Нужно что-то делать.

— А давай, — предложил Заяц, — мы опять ее грибы повесим на дерево. Она и не узнает ничего.

— Нет, так не честно. Лучше принесем Белке грибы в корзинке и расскажем, как все получилось, она поймет и грустить больше не будет.

— Да, ты прав, — согласился Заяц, — пошли за корзинками.

Дома Ежик с Зайцем собрали все грибы, еще и свои прихватили. Наконец они добрались до грибного дерева. Через несколько минут из чащи к дереву вышла Белка.

— Где это вы так быстро столько грибов насобирали? — удивленно спросила она.

— Понимаешь, Белка, — начал Заяц, — это мы твои грибы забрали. Мы думали, что они сами на дереве выросли.

Прости нас, пожалуйста.

Белка сначала стояла в недоумении. Но потом расплылась в улыбку и громко рассмеялась.

— Ну, вы даете, — хохотала Белка, — а еще опытными грибниками себя считаете. Как можно было подумать, что маслята и подосиновки на дереве сами выросли?

Видя, что Белка на них не сердится, Заяц с Ежиком тоже рассмеялись.

— Мы не знали, что это ты их туда повесила сушиться, — уточнил Ежик. — Возьми вот.

Белка посмотрела на корзинки.

— Да тут больше грибов, чем было на дереве, забирайте половину обратно.

— Нет, нет, нет, — хором закричали Ежик с Зайцем, — оставь себе. Нам и так неловко.

— Да стойте же, — крикнула Белка вслед уходящим друзьям. — Возьмите орехов. Я угощаю.

— Орехов? — Заяц с Ежиком посмотрели друг на друга. — Орехи мы возьмем, спасибо.

Они взяли мешок с орехами и отсыпали каждый себе в корзинку. Еще раз поблагодарив Белку, друзья отправились домой. Они радовались тому, что Белка угостила их, так как ни Заяц, ни Ежик, не умели их собирать, ведь орехи растут на деревьях. Но еще больше они радовались тому, что сумели вернуть Белке хорошее настроение.





Юліана Коваленко



Світозар Ждан



Віталіна Ярова



Вероніка Дусь



Ліза Бойко



Аня Малішевська



Аня Козінова



Валік Твердохліб



Ксюша Заломська



Міша Кот



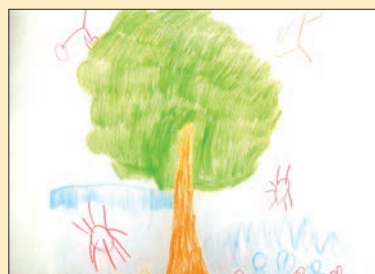
Роман Дусь



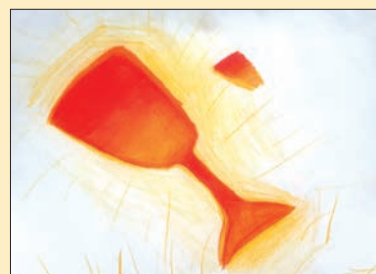
Уляна Олефір



Еріка Колош



Люда Козачкова



Полліанна Колош



Саша Кот



BOOKS ON

Олександра потрапляє в аварію і втрачає зір. Спочатку дівчинці дуже складно змиритися з тим, що з нею сталося. Проте в лікарні вона знайомиться зі своєю ровесницею, дівчинкою з інтернату Ізабеллою. Нова знайома нашої героїні виявляється грубіянкою. Чи зможе Олександра подружитися з Ізабеллою? Які пригоди чекають дівчаток після того, як вони випишуться з лікарні? Який геройський учинок зробить пес Торі? Про все це ви зможете прочитати в цій книзі.

ЗАМОВЛЯЙТЕ В ІНТЕРНЕТ-КНИГАРНІ-
BOOKSON.COM.UA



Віка Кот



Зоряна Чайка і Вероніка Дусь



Даниїл Бойко



Надя Кот і Ассоль Колош



Ліда Кот



Богдан Козачков



МАЛЮНКИ ЧИТАЧІВ

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо, ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ на зворотному боці кожного малюнка).

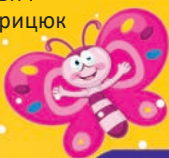
Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво «Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net; тел.: (044) 467–50–68



Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректура: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.



Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, ви можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA753808050000000026006149457
МФО 380805

Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.



www.lifesource.com.ua